

sernes (efter latinamerikansk krav ændret til „de nationale bevægelser“s) kamp mod apartheid samt til at:

- a) forbyde finansielle og juridiske interesser under deres nationale jurisdiktion at samarbejde med den sydafrikanske regering og selskaber registreret i Sydafrika.
- b) forbyde luftfartsselskaber og skibsfartslinier at opretholde trafik på Sydafrika samt (vendt mod en række afrikanske lande) nægte faciliteter for fly og skibe, der trafikerer på Sydafrika.
- c) afstå fra at yde den sydafrikanske regering og sydafrikansk registrerede selskaber lån, investeringer og teknisk bistand.
- d) tage de nødvendige forholdsregler til at få Sydafrikas store handelspartnere og økonomiske og finansielle interesser til at afstå fra samarbejde med den sydafrikanske regering og selskaber registreret i Sydafrika.

Herudover opfordres alle lande til fuldtud at gennemføre sikkerhedsrådets resolutioner vedrørende en våbenembargo af Sydafrika; FN og særorganisationerne opfordres til at afstå fra at yde faciliteter til banker og andre finansielle institutioner, der yder lån til den sydafrikanske regering og til selskaber registreret i Sydafrika.

Sikkerhedsrådets opmærksomhed henledes (som tidligere år) på den alvorlige situation i Sydafrika og i det sydlige Afrika som helhed og sikkerhedsrådet opfordres til straks at tage apartheid-spørgsmålet op til behandling med henblik på at få vedtaget effektive forholdsregler, der kan eliminere truslen mod fred og sikkerhed.

Endelig opfordres alle lande til at højtideligholde den 21. marts 1970 — 10-årsdagen for Sharpville massakren — som international dag til afskaffelse af racediskrimination og apartheid-udvalget anmodes om at tage en række yderligere forholdsregler bl. a. med henblik på at fremme bistanden til befrielsesbevægelserne, ligesom generalsekretæren og medlemslandene anmodes om at forstærke udbredelsen af oplysninger om apartheid-politikken i lyset af en række konkrete anbefalinger fra apartheid-udvalget.

Danmark har sammen med de øvrige nordiske lande i de senere år stemt for den

generelle resolution vedrørende apartheid-spørgsmålet og hermed for anmodningen til sikkerhedsrådet om at tage apartheid-spørgsmålet op til behandling med henblik på at få gennemført økonomiske sanktioner mod Sydafrika. I den i år forelagte resolutionstekst anmodes imidlertid de enkelte medlemslande direkte af generalforsamlingen om at foretage en række indgreb af sanktions-karakter mod Sydafrika. En sådan henstilling er pagtstridig, idet sanktionsafgørelser er forbeholdt sikkerhedsrådet. På grund af denne indvending — hvortil kom betænkeligheder overfor en række andre paragraffer — kunne intet af de nordiske lande støtte resolutionsforslaget, der blev vedtaget med 83 stemmer for, 4 imod (Portugal, Australien, Storbritannien og USA), medens 19 (de nordiske, øvrige vestlige og latinamerikanske lande) afstod.

I en efterfølgende stemmeforklaring (bilag 8) blev der fra dansk, såvel som fra de øvrige nordiske landes side gjort rede for de principielle indvendinger, der havde ført til, at man ikke havde været i stand til at støtte resolutionen, og der pegedes i denne forbindelse også på, at kun en resolution, der fandt bred tilslutning, ville have mulighed for at påvirke den sydafrikanske regering.

USA begrundede i en stemmeforklaring det amerikanske nej med, at det ikke var sandsynligt, at sanktioner i henhold til FN-pagtens kapitel VII ville være effektive hverken økonomisk eller politisk — de ville sandsynligvis blot forværre den ikke-hvide sydafrikanske befolknings stilling. Den amerikanske regering ville fortsat forsøge at bevæge den sydafrikanske regering til at ændre sin politik, men processen ville blive lang og hård. Det måtte imidlertid være i Sydafrikas interesse at tage imod det tilbud, som Camerouns præsident havde fremsat i generalforsamlingen under sin introduktion af OAU-manifestet om at „stræbe efter et forlig“.

Generalforsamlingen vedtog den 21. november med 80 stemmer for, 5 imod (Australien, Portugal, Storbritannien, Sydafrika — der ikke deltager i behandlingen af apartheid-spørgsmålet i det særlige politiske udvalg — og USA) og 23 der afstod (øvrige vestlige, herunder nordiske, samt latinamerikanske lande) den generelle apartheid-resolution. (Res. 2506 B (XXIV))